

syge, navnlig kronisk syge, over paa Fattigvæsenet. Nu har jeg mange Gange staaet overfor det Forhold, at en Bedstemoder eller Moster, som paa Grund af kronisk Sygdom modtager vedvarende Fattigunderstøttelse, har taget et Barnebarn eller en Søsters Barn, eller hvad det nu kunde være, i Huset, og at hele deres Tilværelse gik ud paa at tage sig af dette Barns Opdragelse og gøre det saa godt som muligt for Barnet. Jeg vilde da finde, det var Synd baade overfor Barnet og overfor den, der har taget Barnet til sig, at skulle de to ad som Følge af den i og for sig lige gyldige Omstændighed, at den Hjælp, det offentlige maa yde vedkommende, efter den øjeblikkelige Lovgivning er at betragte som Fattighjælp. Derfor har man ikke Lov til at røsonnere, som det ærede Medlem gjorde, og man har navnlig ikke Lov til at gaa ud fra, at det Forslag, jeg har stillet, gik ud paa, at man normalt kunde anbringe Børn hos Personer, der modtog vedvarende Fattigunderstøttelse. Det gik kun ud paa, at Adgangen hertil skulde staa aaben, naar Forholdene særlig talte derfor, fordi man ikke bør lukke noget som helst godt Hjem af for Børnene.

Det ærede Medlem er paa Jagt efter Demoralisation, hvor det ærede Medlem mener at træffe denne, og i de senere Aar har der jo været et stort Revier. Dog vil jeg sige, at det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem i sit Sortseeri gaar ud fra, at Antallet af udenfor Ægteskab fødte Børn stadig tager til. I den Statistik, der findes i Kommissionens Betænkning Side 97, og til hvilken jeg for ikke at sinke Forhandlingen skal henvise det ærede Medlem, vil hun netop se, at Antallet af udenfor Ægteskab fødte Børn fra 1908 til 1917 er omtrent konstant, og jeg har ikke det Indtryk, at det er steget senere.

Det ærede Medlem for 6te Kreds (Marie Lassen) udtalte, at det var nødvendigt, at Sagkundskaben var repræsenteret i Værgeraadsarbejdet, hvorfor dette ærede Medlem var ganske uenig i de Betragtninger, jeg gjorde gældende forleden Dag. Jeg vil sige til dette ærede Medlem for 6te Kreds, at jeg er fuldkommen enig med hende i, at Sagkundskaben bør være repræsenteret; men at det, jeg forstaaer ved Sagkundskab i Værgeraadsarbejdet, ikke

bestaar i at have absolveret en juridisk Eksamen eller at have været paa et Seminarium i saa og saa mange Aar eller at have en teologisk Eksamen. Det, jeg forstaaer ved Sagkundskab, de, der bør have Indflydelse paa Børnenes Fjernelse fra Hjemmene og deres Anbringelse, er dem, der har Kærlighed til, Interesse og Forstaaelse for det Arbejde, der foregaar i Værgeraadet, og de Folk mener jeg, man let faar frem ved at interessere hele Befolkningen for dette Arbejde. Forholdet er i Øjeblikket det, det ved jeg af min egen Erfaring, i hvert Fald herindefra, at den Omstændighed, at der paa Forhaand er valgt en Præst, en Jurist, en Lærer og en Læge, giver den almindelige Befolkning det Indtryk: Det er egentlig en Domstol af andre end vore egne, der sidder og skal afgøre vore Børns Skæbne. Det er det Syn, vi vil til Livs, og det kommer vi ikke, uden at vi faar disse selvskrevne Repræsentanter ud af Værgeraadene. Deres Assistance, hvor den er nødvendig, vil vi jo ikke bort fra, den kan vi erholde dels ved Tilsigelse, dels ved Indhentning af Erklæringer fra Skolemyndigheder, Læger o. s. v. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men ikke i, hvad det er at være sagkyndig i et Værgeraadsarbejde.

Det ærede Medlem, der jo i øvrigt var meget venlig i sine Udtalelser, hvor de berørte mig, sagde dernæst, at hun var stærkt imod, at Værgeraadsmedlemmerne fik Godtgørelse for deres Arbejde. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at uddybe disse forskellige Synspunkter her, men vil blot sige, at jeg ser ikke, at den Omstændighed, at man af Hensyn til de mindre velstillede Medlemmer gav Værgeraadsmedlemmerne en Godtgørelse for det positive Arbejde, de har udført i Værgeraadets Tjeneste, skulde gøre dem til en Slags Tjenestemænd. I saa Fald maatte jo det ærede Medlem, der oven i Købet er Rigsdagsmand, i langt højere Grad føle sig som Tjenestemand. Jeg tror ikke, man behøver at tage saa højtideligt paa Spørgsmaalet, som det ærede Medlem og som ogsaa den højtærede Justitsminister gjorde, idet han stillede Værgeraadets Medlemmer i Udsigt, at det, naar vi blev stærke nok til at gennemføre mine Betragtninger, vilde blive en hel Livsstilling paa Grund af de Honorarer, der kunde